

Tebi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Blato • 9. ožujka 2024. • br. 1 • god. XVIII.

Cijena 1,50 Eura

ISSN 1846-6400

<http://marijapropetog.hr/tebi-majko/>

Sadržaj

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

s. M. Emila Barbarić

4 Zavjet poslušnosti kao trajna potreba
kršćanskoga življenja – u Svetom pismu,
crkvenim dokumentima i poukama
bl. Marije Propetoga

bl. Marija Propetoga

12 Kakva mora biti poslušnost
16 Odgoj u svetoj poslušnosti
18 O poslušnosti
20 O poslušnosti slijedeći propetog Isusa
22 O svetoj poslušnosti

Krunoslav Juraković

24 Bl. Marija Propetoga
– u kušnjama postojana

Svjedočenje redovničkoga života...

s. M. Serafina Franulović

28 Žrtvi za bližnjega – spomen
na s. M. Dolores Olivari

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

s. M. Emila Barbarić

32 S blaženicom u pohodu župi
sv. Luke u Josipovcu

Molitveni kutak

s. M. Hosana Bezjak

34 Mariji Propetog Isusa Petković

bl. Marija Propetoga

36 O poslušnosti

s. M. Juliana Beretić,
glavna i odgovorna urednica

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

»On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe „opljeni“ uzevši lik sluga, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom« (Fil 2,6-9).

U Novome zavjetu se više puta govori o Isusovoj poslušnosti nebeskome Ocu, a jedan od tih tekstova je i ovaj iz Poslanice Filipljanima, koji često navodi i naša blaženica. Sav Isusov život, nauk i djelovanje jest ispunjavanje volje Očeve – sve do smrti na križu! Muka i smrt na križu vrhunac su Kristove poslušnosti: »Oče! Ne moja volja, nego tvoja neka bude!« (Lk 22,42). Ta Isusova poslušnost i predanost u Očevu volju bila je plod njegova srca, njegove duboke ljubavi prema Ocu.

Bla. Marija Propetoga poziva sestre da se ugledaju u svoga zaručnika i kažu mu: »Isuse moj, hoću da sve činim onako kako ti zapovijedaš, hoću da ti budem vjerna po svetoj poslušnosti.«¹ Želi da poslušnost njezinih duhovnih kćeri bude prožeta ljubavlju, da izvire iz vjere i ljubavi prema Bogu i ljudima. Nadasve traži duh ljubavi i poniznosti:

»Zaručnica koja ljubi pazi da ne izgubi ni jednu njegovu riječ dok joj on govori u razmatranju, jer hoće da njegove riječi provede u djelo. Ona ga sluša u tišini svetišta i tako tu njezina duša ulazi u slatki razgovor s Bogom. U tom momentu molite Boga, kćeri moje, da vam pomogne da dobro izvršite njegovu volju i on će vam dati svoju ljubav, a ljubav se dokazuje u izvršavanju volje Ljubljenoga: takav mora biti život službenice i zaručnice Gospodinove. Odmah ujutro odlučite da ćete slušati zapovijedi koje vam on saopćava preko starješina, preko jedne ili druge sestre, i da ćete ih dobro izvršiti. A vi budite vesele u izvršavanju volje Božje, kako kaže psalmist: Ljubim zapovijedi tvoje, one su moja radost (usp. Ps 119,127.143).«²

Istinska Kći Milosrđa treba se svega odreći, i sebe same, biti sva u Gospodinovu vlasništvu i pustiti da je vode poglavari – zastupnici Božji, a takva je poslušnost moguća samo u vjeri. Ne mora se poslušati samo onda kad je nešto zapovjedbano, nego to treba biti stav cijeloga života. Žrtva poslušnosti uvodi nas u žrtvu Krista. Poslušnošću s njim sudjelujemo u daru njegova otkupljenja, s njim ostvarujemo žrtvu vlastite volje, osobito u poteškoćama i kušnjama, i slavimo Oca nebeskog.

Neka bla. Marija Propetoga zagovara svoje duhovne kćeri u vjerodostojnu življenju i radosnu svjedočenju redovničkoga zvanja i poslanja da uvijek mogu klicati: »Kako je dobro i kako je milo, kao braća zajedno živjeti« (Ps 133,1).

¹ Majka Marija Propetoga, *Odgoj u svetoj poslušnosti*, Pouka, 25. srpnja 1941.

² Majka Marija Propetoga, *O poslušnosti*, Pouka, 22. ožujka 1947.

s. M. Emila Barbarić,
promicateljica kauze
bl. Marije Propetoga

Zavjet poslušnosti kao trajna potreba kršćanskoga življenja

– u Svetom pismu, crkvenim dokumentima i
poukama bl. Marije Propetoga

Želimo li kao kršćani shvatiti pojam poslušnosti i usvojiti ga kao životnu vrlinu potrebno je vratiti se na svetopisamske izvore koji poslušnost zorno oslikavaju u brojnim primjerima. I u Starom i u Novom zavjetu primjeri poslušnosti, odnosno neposlušnosti pojedinaca ili zajednica jasno pokazuju da je poslušnost nužna u svim segmentima za dobit međuljudskih odnosa i društva u cjelini. Vjernička poslušnost Bogu uvjet je spasenja pojedinca i zajednice: »Jer kao što neposlušnošću jednoga čovjeka mnogi postadoše grješnici, tako i pokornošću jednoga mnogi postadoše pravednici« (Rim 5,19).

Isusova poslušnost

Naspram Adamu koji je rekao Bogu ne, došao je na svijet Bogo-čovjek: »On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe „oplijeni“ uzevši lik sluga, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato ga Bog preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom« (Fil 2,6-9). U Isusu Kristu Božja i ljudska volja se sjedinjuju. Isus je došao na ovaj svijet da ljudima svojim životom pokaže kako uvijek i u svemu treba vršiti volju Božju. Bio je posve sjedinjen s voljom Očevom, ali

i s nama ljudima koje je ljubio do kraja (usp. Iv 13,1), do davanja života za čovjeka – za svoje prijatelje i neprijatelje. Isus je svojim dolaskom na svijet sjedinio dvije volje u jednu – Očevu i svoju – time što se dao raspeti na križ. Dvije grede križa upravo simboliziraju dvije ukrižene volje koje je Isus, Sin Čovječji, sjedinio i tako usmjerio čovjekovu volju prema Bogu »postavši poslušan do smrti na križu« (Fil 2,8).

Sveto pismo vrlo često ističe važnost spasosnog slušanja Boga, poslušnosti njemu – vršeći njegovu volju. Bog govori čovjeku koji bi se morao dati voditi njegovim nadahnućima, jer čovjek svoje bivanje, svoj bitak ostvaruje slušanjem Božje riječi.

Bog je svom izabranom narodu dao zapovijedi na Sinaju, a one počinju riječima: »Slušaj, Izraele!« (Pnz 9,1). Dajući zapovijedi, Bog je ustvrdio: »Nudim vam danas blagoslov i prokletstvo: blagoslov budete li slušali zapovijedi Gospodina Boga svoga, koje vam danas dajem; a prokletstvo, ne budete li slušali zapovijedi Boga svoga« (Pnz 11,26-28). »Ako zbilja poslušša glas Gospodina, Boga svoga, držeći i vršeći sve njegove zapovijedi što ti ih danas naređuje, Gospodin, Bog tvoj, uzvisit će te nad sve narode na zemlji« (Pnz 28,1). Samo ovih nekoliko redaka Knjige Ponovljenog zakona dostatno podcrtava snagu slušanja i posluha.

Isus Krist, Sin Božji objavljuje nam se kao Riječ tijelom postala koja se nastanila među nama (usp. Iv 1,14). On je čitavim svojim životom objava volje Božje, slika Božja po kojoj se svi imamo ravnati, jer sve što je on govorio i činio – za nas kršćane je izraz Božje volje. Bio je veoma jasan: »Neće u kraljevstvo nebesko ući svaki koji mi govori: Gospodine, Gospodine, nego onaj koji vrši volju Oca mojega koji je na nebesima« (Mt 7,21). »Doista, tko god vrši volju Oca mojega koji je na nebesima, taj mi je brat i sestra i majka« (Mt 12,50). Isus je svojim primjerom poka-

zao da i po cijenu života treba vršiti volju Očevu: »Oče! Ako hoćeš, otkloni ovu čašu od mene. Ali ne moja volja, nego tvoja neka bude!« (Lk 22,42).

Cijeli Isusov zemaljski život, svako njegovo djelo, posebno žrtva na križu, čin je njegova predanja Ocu. Isusov temeljni životni stav koji prožima čitavo njegovo biće jest neprestana želja da u svemu izvrši Očevu volju: »Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo« (Iv 4,34). Svrha njegova utjelovljenja i jedina briga tijekom cijeloga njegova života bila je da sebe sama učini neprestanom žrtvom Očeve volje, žrtvom smrti na križu. Isusova poslušnost je poništenje samoga sebe u izvršenju volje Očeve.

Kršćanska poslušnost

Kršćanska je poslušnost čovjekova spremnost da se ugradi u Kristovu poslušnost kako bi bio sudionik i njegova novoga, Božjega života koji se po krštenju ugrađuje u Kristovu poslušnost. U krštenju je Očeva ljubav posvojila svaku osobu i time je svaki krštenik postao njegov ljubljani sin, njegova ljubljena kći – postali smo Isusova braća i sestre, ljubljena djeca Božja. U tom zajedništvu ljubavi s Ocem, u srcima krštenika se javlja želja da svojim životom, poput Isusa Krista, u svemu izvrše njegovu volju. Upravo ljubav prema Ocu, koju Duh Sveti razgara u krštenicima, potiče svakoga od njih da se zapita: Što to Otac moj želi od mene? I kao što je Kristov život bio obilježen poslušnošću, tako i kršćanski život njegovih nasljedovatelja postaje obilježen poslušnošću i njome prožet.

Temeljni zahtjev kršćanske poslušnosti jest u pozivu živjeti za Boga – a to znači izvršiti njegovu volju. Koliko god se to čini odveć zahtijevno, gotovo nemoguće, poslušnost volji Očevoj je upravo ono što čovjeka vjernika či-

ni slobodnim. Grijeih zarobljava čovjeka: »Tko god čini grijeh, rob je grijehu« (Iv 8,34). Samo se slobodan čovjek može darovati Bogu, predati mu se u njegovu volju, jer je samo slobodan čovjek odgovoran za svoj život. Čovjek koji doživljava da ga netko ili nešto sputava, da ga veže i zarobljava, da ga čini mrtvim – nije slobodan čovjek. To što doživljava da ga zarobljava, u biti je njegova sebičnost, njegov grijeh u kojem želi zadržati sebe podlažući se samo svojoj volji.

Bl. Marija Propetoga o poslušnosti

Blažena Marija Propetoga je još kao djevojčica u svojoj obitelji bila iznimno poslušna svojim roditeljima, o čemu i sama svjedoči u svojim zapisima:

»I prije odlaska u crkvu pođe da zatraži od svog milog oca i majke oprost i blagoslov. Kad je kleknula pred svog oca da pita oprost, on joj tronutim glasom reče. „Ćerce, Marija moja, ti me nisi nikad ražalostila, ti si me uvijek slušala” i ganutim glasom je blagoslovi te svojim rukama je sam podigne i sa suzom u oku poljubi.«¹

Stoga i kao redovnica svojim sestrama tu-mači iz toga svoga iskustva poslušnosti:

»Drage kćeri, svaka odgojena osoba, pa da i nije kršćanka, zna da mora slušati svaku vlast ili društvo kojemu pripada, ako ne želi izgubiti namještenje, plaću i biti istjerana iz službe. Svaki čovjek, svaki službenik mora slušati. Nema naroda, puka, obitelji, društva gdje se ne mora slušati. Mora se opsluživati zakon Božji, crkveni, civilni. Moraju se slu-

šati odredbe civilnih i javnih ustanova. Ako putujemo prijevoznim sredstvima, moramo slušati njihove propise, inače se ne možemo njima služiti. Svugdje postoji neki red i upravljanje. I Blažena Djevica Marija, majka Božja, sluša Cezara poganina, nije rekla: „Kako ću ići u ovom stanju u kojem se nalazim?“, nego odmah ide i uputi se na dug i tegoban put, jer je ona ljubila poslušnost. Svako razumno čeljade mora slušati, a onaj koji ne sluša, završi u tamnici ili u bolnici umobolnih. Kako sam rekla, slušaju svi stvorovi, pa slušaju i nebeski planeti, Sunce i sav svemir i nije se nikada opazilo da zvijezde na svom putu po svodu nebeskom zakasne niti jednu sekundu. Sve, pa do najsitnijega zrnca pšenice, sve sluša svoga Stvoritelja i Uzdržavatelja.«²

Poslušnost nema samo naravnu svrhu, već i nadnaravnu. Zavjet poslušnosti nadilazi ovozemaljske motive jer ima nadnaravni motiv, a to je da izvrši volju Božju. Majka utemeljiteljica tako poučava svoje duhovne kćeri:

»Po zavjetu poslušnosti obvezujemo se da nećemo više raditi po vlastitoj volji, nego ono što nam i kako nam zapovijeda poglavarica. Stoga, ne samo da u ime svetoga posluha moramo slušati kad nam poglavar zapovijeda, nego moramo uvijek biti spremne da slušamo i ne namećemo svoje mišljenje. U tom slučaju naš posluh ne bi bio savršen, a osim toga mogao bi trpjeti poglavarov autoritet. (...) Kćeri moje, neka vam posluh bude vršenje blage volje Božje, te ne čekajte da vam se zapovijeda snagom zavjeta ili kreposti posluha. Redovnica koja nema duha poslušnosti i sluša bezvoljno, ta nije na dobru putu i bolje bi bilo da nikada nije došla u redovnički život.«³

¹ Marija Propetog Isusa Petković, *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni zapisi*, prir. Mladen Parlov, Split, Verbum, ⁵2020, 36.

² Bl. Marija Propetoga, *Kapitul*, 27. prosinca 1942.

³ Bl. Marija Propetoga, *Pouka*, 20. studenoga 1945.

Redovnička poslušnost

Uz zavjet čistoće i siromaštva poslušnost čini trolist redovničkih zavjeta, a temelji se na Isusovoj poslušnosti nebeskom Ocu. Tim zavjetom redovnici sve svoje sposobnosti i talente stavljaju na raspolaganje zajednici i njezinu poslanju u svijetu. Dekret o prilagođenoj obnovi redovničkoga života »Perfectae caritatis« – dokument Drugoga vatikanskog koncila donesen 28. listopada 1965. o redovništvu kaže: »Po zavjetu poslušnosti redovnici prinose Bogu kao žrtvu samih sebe potpuno predanje vlastite volje i time se stalnije i sigurnije sjedinjuju s božanskom spasiteljskom voljom« (PC, 14).⁴

Po zavjetu poslušnosti posvećene se osobe uključuju u Božji plan spasenja i postaju Božji suradnici. Iz ljubavi prema Bogu postaju pozorni na Božju volju kako bi se po njima Bog objavio u njihovu povijesnom trenutku, na mjestu njihova življenja i u njihovim stvarnim okolnostima. Poput Isusa Krista koji se utjelovio, redovnici svojim zavjetom poslušnosti utjelovljuju u sebi Krista poslušnoga i postaju djelotvorni u provođenju Božjega plana spasenja.

»Zavjetom poslušnosti prihvaćamo i ostvarujemo Božji plan spasenja, te po Crkvi prikazujemo Bogu potpunu žrtvu svoje volje i žrtvu samih sebe kako bismo sestriškim životom svjedočile put rasta do istinske slobode.«⁵

Položiti zavjet poslušnosti, nipošto ne znači odreći se svoje savjesti ili svoje osobne slobode,

⁴ Ovdje uporabljeni crkveni dokumenti dostupni su na stranicama Hrvatske redovničke konferencije: www.redovnistvo.hr.

⁵ *Konstitucije Družbe Kćeri Milosrđa Trećega samostanskoga reda sv. Franje*, obnovljene na kapitulu 26. kolovoza 2009. i odobrene od nadležne vlasti 6. veljače 2010., Rim, Družba Kćeri Milosrđa, 2010, br. 20.

nego znači odreći se svojevolsnosti da bi se bolje ostvarivala karizma pripadajuće redovničke zajednice. Jer se i zavjet poslušnosti, poput zavjeta čistoće i siromaštva, polaže svjesno i svojevolsno, a zavjetovanoj osobi je jasno što se zavjetovanjem od nje očekuje.

»Redovnici se na poticaj Duha Svetoga u duhu vjere pokoravaju poglavarima, koji zamjenjuju Boga. Time se pod njihovim vodstvom stavljaju u službu svojoj braći u Kristu, kao što je i sâm Krist, po svojoj pokornosti Ocu, poslužio braći i život svoj dao kao otkupninu za mnoge (Mt 20,28; Iv 10,14-18)« (PC, 14).

Upravo u toj raspoloživosti za služenje braći i sestrama, što nas povezuje u ljubavi, postajemo nasljedovatelji Kristovi. Isusova poslušnost Ocu u jedinstvu s Duhom Svetim, proizlazi iz istinske ljubavi koja ih povezuje. Tako i poslušnost redovnika poglavaru mora biti ukorijenjena u ljubavi Božjoj prema čovjeku i čovjekove ljubavi prema Bogu. Redovnička poslušnost nas potiče da naša želja za jedinstvom naše volje s voljom Božjom bude tako čvrsta kao što je bila nepokolebiva u Isusu Kristu tijekom cijeloga njegova života, a napose u smrti na križu.

Duh Sveti je izvor poslušnosti jer joj daje životvornu snagu i nadnaravnu plodnost. Ocu koji u Duhu govori: »Ti si Sin moj, Ljubljeni moj, u tebi mi je sva milina!« (Lk 3,22), Sin u istom Duhu odgovara: »Evo dolazim vršiti volju tvoju!« (Heb 10,9). Iz ljubavi prema Ocu, Isus je bio spreman ići i u smrt, jer gdje vlada ljubav i gdje se živi u poslušnosti, može se i smrt prihvatiti kao izraz najveće ljubavi.

Ako Bog nekoga poziva u redovništvo, onda mu zasigurno daje i milost da iz poslušnosti može prihvatiti i najteže žrtve, da može neprestano umirati sebi na svom životnom križu sve do prihvaćanja i same tjelesne smrti. I kao što je

Isusova poslušnost do smrti na križu bila najveća objava ljubavi, tako je i poslušnost redovnika – zbog koje osobno prihvaća umiranje na svom životnom križu – najveća objava Božje ljubavi nama ovozemaljskim ljudima.

Davanje, izručenje svoga bića u ljubavi i poslušnosti pretpostavlja nutarnju i vanjsku slobodu. Zato prava poslušnost po kojoj se redovnici izručuju i daruju Bogu, proizlazi iz najdubljih korijena ljudske slobode. To znači da je posvema ostvarena poslušnost dokaz potpuno ostvarene čovjekove nutarnje i vanjske slobode. Upravo je ta poslušnost kojom se čovjek posve daje Bogu, najjasniji izričaj čovjekove slobode. Samo takva sloboda omogućuje čovjeku da se u poslušnosti posve dadne Bogu. Redovničko predanje Bogu najjasnije se očituje u njemu zavjetovanoj poslušnosti. Redovnička sloboda i poslušnost otvaraju vrata spasenja, a jednako tako i svakom kršćaninu. Poslušnost je, dakle, ključ vjerničkoga spasenja u Bogu. Ona je i najbolje sredstvo po kojem svi krštenici sudjeluju u Božjem planu spasenja, jer samo po poslušnosti mogu u potpunosti ostvariti jedinstvo lju-

bavi s Bogom i ljudima. Redovnička poslušnost zavjetovanicima ujedno jamči da su uvijek u jedinstvu ljubavi, i s Bogom i s ljudima.

Poglavarstva služba i poslušnost

Vjera u Isusa Krista, koji je iz poslušnosti Ocu umro i uskrsnuo, nadahnjuje redovnika da se podloži poglavaru gledajući u njemu namjesnika Božjega. Jedino s Isusom Kristom i radi Isusa Krista, osoba se može odlučiti da služi braći u zajednici, i svim ljudima. I kao što je Isus – dajući se nama ljudima – izvršio volju Očevu, tako i redovnik zna da može izvršiti volju Božju samo tako da se dadne drugima, da živi i umire za druge, jer se njegov povratak Ocu može ostvariti samo po drugima.

U redovničkom životu odnos poglavar – podložnik ima povlašteno mjesto na putu sjeđinjenja s Bogom. Redovnik će se, kao ljudsko biće potrebno rasta, dati odgajati i usavršavati, jer je i to dio Božjega plana i Božje volje za njega na njegovu redovničkom putu. Bog Otac je svu vlast dao Sinu, Sin ju je dao Crkvi, a Crkva je daje pojedincima kao poglavarima redovničkih zajednica, bez obzira na to kako je netko izabran, imenovan ili određen za tu službu. Posvećena osoba je svjesna da je poglavar nositelj Božje vlasti, pa je stoga u konkretnim zahtjevima poslušnosti spremna u svemu slušati poglavara, ako zapovijed nije očit grijeh. Ugledajući se na Kristovu poslušnost, redovnik dublje ponire u tajnu svoje poslušnosti i prihvaća je kao potpunije izjednačenje s Kristom, koji je u svemu bio poslušan Ocu. Osoba koja se opredjeljuje za poslušnost po redovničkim zavjetima, čvrsto vjeruje da je Krist upravo svojom poslušnošću do smrti na križu postao Spasitelj svijeta. Kristova poslušnost, koja se odražava u redovničkoj poslušnosti, svjedočanstvo je toga da re-

doznikova poslušnost nije nikakvo umanjeno dostojanstva njegove osobe, niti je ona zapreka u duhovnome sazrijevanju.

Poglavari moraju biti svjesni toga da će »poglagati račun za povjerene im duše i neka u izvršavanju svoje dužnosti budu poučljivi volji Božjoj i neka izvršavaju vlast u duhu služenja braći, da im tako očituju ljubav kojom ih Bog ljubi« (PC, 14). Samom tom spoznajom poglavari imaju dvostruku ulogu: da sami budu otvoreni volji Božjoj da bi je prepoznali za sebe i da budu otvoreni za volju Božju koja se odnosi na njihovu braću i sestre. Ta spoznaja im omogućuje da i oni Božju volju što jasnije otkriju i što spremnije ispune. Volju Božju za one koji su im povjereni mogu prepoznati samo ako čvrsto vjeruju u njihovo poslanje, ako ih vrednuju kao ljubljenu djecu Božju i kao svoju predragu braću i sestre.

Redovnički poglavari ne bi smjeli zaboraviti ovo dvoje: prvo, da su njihovi podložnici nositelji dostojanstva, a drugo da je Bog vrhovni Gospodar kojemu će u svoje vrijeme morati osobno odgovarati za to kako su izvršili njegovu volju prema podložnicima u povjerenjima im službi. Iz te svijesti poglavari će svojim predanim življenjem biti živ izraz ljubavi Božje prema zajednici i pojedincima. Svojim podložnicima su dužni stvarati ozračje povjerenja i radosti, u oduševljenju za Božje djelo. Pomagat će im da shvate i prihvate ono što Bog traži od njihove konkretne zajednice i od svakog pojedinog člana, u konkretnim okolnostima. U vršenju svoje poglavarске zadaće moraju biti svjesni toga da su oni posrednici volje Božje svojim podložnicima i da njima samima, u povezanosti s Bogom, mora biti jasno da je to što traže od podložnika uistinu volja Božja za njega i da to što traži nije ni iz kakvih drugih pobuda i motiva, osim da u zajedništvu s podložnicima izvrše volju Božju.

Da bi poglavari prepoznali što je uistinu volja Božja za svakog pojedinca, moraju poznavati

više toga: objektivno dobro koje zajednica ili pojedinac može ostvariti u konkretnim okolnostima, narav svakog pojedinca, put kojim ga Bog vodi i način na koji pojedinac shvaća i doživljava svoje poslanje. Izražavajući sve svoje poštovanje prema podložniku, poglavar će mu dati mogućnost da zauzeto i odgovorno sudjeluje u poslanju zajednice kojoj pripada i prema svojim mogućnostima sudjeluje u njezinu djelovanju. Na temelju toga poglavar će vjerovati da mu preko svakog podložnika Bog govori. Kao osobi vrijednoj poštovanja, podložniku će »ostaviti slobodu s obzirom na sakrament pokore i na vodstvo savjesti« (PC, 14). Poglavar treba neprestano ispitivati nakanu kojom obavlja svoju poglavarску dužnost, kao i snagu i oblik ljubavi prema Bogu i podložnicima, a poslušnost se podložnika temelji na doživljenoj ljubavi Božjoj prema njemu i na želji da uzvraća ljubav za ljubav. Najsigurniji i najodličniji način redovničkoga uzvraćanja ljubavi jest u spremnosti da izvršava volju onoga koga ljubi i to u konkretnim, svakodnevnim životnim okolnostima, kako povoljnima tako i u nepovoljnima. Zato je potrebno uložiti mnogo dobre volje i truda da kao redovnici uvijek prepoznamo volju Božju i da je izvršimo. Ljubav prema Ljubljenome ide sve dotle da mu se u svemu izjednači. A kako se Krist ponizio i poništio, poslu-

»Redovnici se pod vodstvom poglavara stavljaju u službu svojoj braći u Kristu, kao što je i sâm Krist po svojoj pokornosti Ocu poslužio braći i život svoj dao kao otkupninu za mnoge« (PC, 14).

šan do smrti na križu – i podložnik se želi odreći samoga sebe, želi se isprazniti od sebe, prihvaćajući poniženja po poslušnosti do smrti i to do smrti na svom životnom križu.

Redovnik bi morao tražiti volju Božju u svom životu tako da bude uvijek spreman prihvatiti ono što njegovoj naravi nije ugodno, što joj se protivi. »U duhu vjere i ljubavi iskazivat će dužnu poslušnost svojim poglavarima« (PC, 14).

Zavjet poslušnosti ima smisla jedino onda ako posvećena osoba čvrsto vjeruje da poglavar zamjenjuje Boga i tek onda će mu se u svemu moći spremno pokoravati. Zato neće ići poglavaru s nakanom da poglavar potvrdi njegovu volju, nego da od poglavara čuje jesu li njegova namisao, njegov plan, njegova želja ili uporaba vlastitih talenata i posao koji kani – u skladu s konstitucijama, pravilima i potrebama zajednice. Svako pogađanje ili nadmudriovanje između podložnika i poglavara pokazuje da nedostaje potrebna spremnost na pravi redovnički posluš. Budući da je ljudska narav slaba, a čovjek pojedinac odveć sklon svojim subjektivnim namislama i procjenama, nužno je upućen na drugoga, da tako provjeri koliko se njegovo subjektivno mišljenje podudara s objektivnom stvarnošću, da bi onda i njegova volja bila u skladu s objektivnim dobrom, s Božjom voljom.

Iz toga slijedi da služiti Bogu znači služiti bratu. Potpuno odreknuće svoje volje omogućuje Bogu da posvećenu osobu upotrijebi u službi braći gdje on hoće, kako on hoće i kada on hoće. Božja spasiteljska volja ide za tim da spasi cijeli svijet. Kad se po poslušnosti redovnik podloži toj volji, daje se Bogu na raspolaganje da ga upotrijebi u svom planu kako hoće. Tako se po zavjetu poslušnosti povezuje sa svim ljudima i postaje koristan za sve ljude, postaje živ član Crkve koja je pozvana da po poslušnosti uvijek bude povezana s Bogom i da Božji život daje ovom svijetu. Poslušan redovnik je ostvarena Crkva, plodna Crkva, Crkva koja rađa Boga u svijetu. »Punina dobi Kristove« je upravo u tome da kao redovnici možemo Božji život koji nam je dan, posjedovati u punini i davati ga kao duhovno zrele osobe drugima. Zato Drugi vatikanski koncil može s punim pravom reći: »Tako redovnička poslušnost nikako ne umanjuje dostojanstvo ljudske osobe, nego je, povećanom slobodom djece Božje, dovodi do zrelosti« (PC, 14).

Umjesto zaključka

Sloboda se očituje u čovjekovoj mogućnosti i spremnosti da uvijek zahvaljuje, jer je zahvaljivanje dokaz da je redovnik svoj život shvatio kao dar koji želi Stvoritelju vratiti s ljubavlju. Čovjek je neposlušnošću izgubio svoju slobodu, a Krist mu ju je vratio svojom poslušnošću. Budući da se čovjek ne može svojom snagom osloboditi i predati Kristu i njegovu djelu, dana

mu je »snaga odozgor«, snaga Duha Svetoga – upravo ta snaga ljubavi između Oca i Sina. Snagom te ljubavi čovjek može izići iz sebe samoga i u slobodi se predati Ljubavi koja ga je stvorila i koja ga neprestano zove k sebi.

Sloboda nas redovnika nije u tome da gospodarimo samima sobom, da sami odlučujemo o svom životu, nego u tomu da sami sebe izručimo do zaborava na sebe – da bi Bog i drugi mogli s nama raspolagati, da tako pripadamo jedni drugima, da ljubimo bez pridržaja. To je pravo otkupljenje od nas samih. Otkupljujući se od sebe, kao redovnici ulazimo u Kristovo otkupljenje i njegovu slobodu, postajemo dionici Kristova otkupljenja, Kristove slobode, Kristova života.

»Kultura slobode je istinska vrijednost, veoma prisno povezana s poštivanjem ljudske osobe. Ali, tko ne vidi do kakvih nenormalnih posljedica nepravde i čak nasilja vodi, u životu pojedinaca i naroda, kriva upotreba slobode? Uspješan odgovor na tu situaciju je poslušnost koja obilježava posvećeni život. Ona na osobito živ način ponovno predlaže Kristovu poslušnost Ocu i, polazeći upravo od njezine tajne, svjedoči da nema proturječja između poslušnosti i slobode. Uistinu, držanje Sina otkriva tajnu ljudske slobode kao hod poslušnosti prema Očevoj volji i tajnu poslušnosti kao hod postupnog osvajanja prave slobode. Upravo je to tajna koju posvećena osoba želi izraziti točno tim zavjetom. Njime namjerava dokazati svijest sinovskog odnosa, snagom kojega želi preuzeti očinsku volju kao svakodnevnu hranu (usp. Iv 4,34), kao svoju liticu, svoje veselje, svoj štit i utvrdu (usp. Ps 18,3). Tako dokazuje da raste u punoj istini o samoj sebi ostajući povezana s izvorom svoje egzistencije i nudeći stoga veoma utješnu poruku: „Koži

tvoj Zakon ljube, velik mir uživaju, ni o što se oni ne spotiču“ (Ps 118).«⁶

Iz takvog uvjerenja i stava Bogu posvećena osoba zavjetom poslušnosti veoma mnogo doprinosi dobru same sebe, dobru zajednice u kojoj se posvetila i dobrobiti svijeta u kojem živi, jer je svoj život uskladila s Božjom voljom.

»To svjedočenje posvećenih osoba poprima u redovničkomu životu osobito značenje i za zajedničarsku *dimenziju* koja ga obilježava. Bratski život je povlašteno mjesto razabiranja i prihvaćanja Božje volje i zajedničkog hoda u jedinstvu duha i srca. Poslušnost, oživljena ljubavlju, ujedinjuje članove jedne Ustanove u istomu svjedočanstvu i u istomu poslanju, iako u različitosti darova i u poštivanju pojedinih individualnosti. U bratstvu, oživljenu Duhom, svatko održava s drugim dragocjen dijalog da otkrije Očevu volju, i svi priznaju u onome tko predsjedja izraz Božjega očinstva i vršenje vlasti primljene od Boga, u službi rasuđivanja i zajedništva. (...) Kroz tu poslušnost, koju su neki preuzeli kao životno pravilo, kuša se i naviješta u korist svih blaženstvo što ga je Isus obećao „onima koji slušaju Riječ Božju i vrše je“ (Lk 11,28). Osim toga, tko sluša ima jamstvo da je uistinu u poslanju, u nasljedovanju Gospodina, a ne u trci za vlastitim željama ili vlastitim iščekivanjima. I tako može znati da je vođen Gospodinovim Duhom i poduprt, i usred velikih poteškoća, njegovom sigurnom rukom (usp. Dj 20,22)« (VC, 92).

⁶ Ivan Pavao II., *Apostolska pobudnica episkopatu i kleru, redovima i redovničkim društvima, društvima apostolskoga života, svjetovnim ustanovama i svim vjernicima o posvećenomu životu i njegovu poslanju u Crkvi i svijetu Vita Consecrata – Posvećeni život*, Rim, 1996, br. 91 (dalje VC).

Pouka Majke Marije Propetoga na kapitulu u Caserosu, 5. siječnja 1941.

Kakva mora biti poslušnost

Sestre i kćeri moje, u ovom svetom kapitulu govorit ću vam o ljepoti svete poslušnosti i veličini ovoga svetoga zavjeta. Žalosno bi bilo kad redovnica ne bi razumjela ovu divnu krepost, toliko cijenjenu i u svijetu, gdje ju se mora vršiti milom ili silom.

Osoba odgojena i plemenita srca lako sluša, jer razumije da je posluh volja Božja. Ona ljubi posluh, jer tko ljubi, lako i slatko vrši volju onoga koga ljubi. Zato redovnica koja ljubi svoga božanskog Spasitelja, kome se po svetim zavjetima zauvijek darovala, tek što čuje ili samo nasluti njegovu volju preko svojih starješina, ostavlja sve i srcem razigranim od veselja hiti odmah vršiti želju svoga božanskog miljenika.

Da, kćeri moje, ljubav je hitra, ljubav je vesela, ljubavi ništa nije teško – kako kaže sv. Pavao. Onoj koja ljubi svoju družbu, sve je lako, za nju nema poteškoća, ni žrtve u vršenju posluha. Takova duša želi da se danju i noću žrtvuje za svoju dragu družbu s kojom se, na dan svoga zavjetovanja, zakonito zaručila u Kristu. Ona ljubi sve što pripada Družbi, sve njezine članice za koje se, poput majke i sestre, neprekidno žrtvuje do smrti.

Takova duša svijetli pred našim očima kao anđeo Božji. Čak i pjesnici u svojim djelima pjevaju o njezinoj ljepoti, i primjeri o tome jasno pokazuju kako je slatko slušati onome koji ljubi. Naprotiv, onome koji u svom srcu nema ljubavi, sve postaje teško i mučno.

Kćeri moje mile, kada razmišljam o Kristovoj ljubavi koja nas je dovela u redovnički život – da živimo samo za njega po svetim ustanovama koje su tako skladno uređene prema osjećajima naših duša za naš svagdanji život na zemlji i koje nam je na oltaru sâm Krist uručio da po njima živimo – pomislim, kćeri moje, zar je moguće da bi ovim dušama koje su došle, i koje će doći za ljubav Kristovu, moglo biti teško vršiti svete ustanove i naredbe starješina koje su za njih, kao i za nas, glas Božji u ovom životu.

Neću da zalazim u potankosti ovog pitanja, već ću vas samo pozvati, kćeri mile, da pođete sa mnom pred propetoga Isusa, da upravimo svoj pogled na njega koji je bio poslušan do smrti, smrti na križu (usp. Fil 2,8), za ljubav svoga nebeskog Oca i za spasenje duša. Zato želim da vam utisnem duboko u srce, vjerno i savršeno izvršavanje ovoga svetoga zavjeta prema svetom pravilu i ustanovama.

Posluh mora biti spreman, tj. da između naredbe i izvršenja ne smije biti nikakav vremenski odmak, nikakva odgoda, bez obzira na to kako je nešto naređeno, izravno ili neizravno, riječima ili zvonom ili nekim drugim znakom. Krepost poslušnosti traži da se i želje starješina smatraju kao naredbe, a kad nešto naređuju, ne smije se gledati na to kako to čine, lijepo ili ružno, blagim ili oštrim riječima, tonom molbe ili zapovijedi.

U svakom slučaju uvijek kadgod je u pitanju poslušnost, ostavite sve, kćeri moje, trčite, jer vam Gospodin očituje svoju presvetu volju. Ne razmišljajte o naredbi, nego letite i izvršavajte, tako da ne prođe niti jedan čas uzalud, jer napasnik traži prigodu da vam sugerira suprotno, barem jednom

riječu. Ne poslušati pak glas svoga ljubljenog Zaručnika, nego glas neprijatelja svoje duše, dostatno je da se izložite opasnosti i upadnete u njegovu zamku. Spreman posluš znači – naprimjer, ako pišemo – ne dovršiti započeto slovo, već na riječ naređenoga ili na znak zvona smijesta ostaviti sve i izvršiti što je naređeno. Posluš mora biti slijep, to jest ne smije se istraživati uzroke i motive naredaba, već u njima čuti samo glas Božji.

Posluš mora biti još i radostan. Radosno slušajte, kćeri mile, svoje starješine, ne zato što vam oni to govore, već zato što vam Krist preko njih govori, kao što je jasno rekao: »Tko vas sluša, mene sluša, tko vas prezire, mene prezire« (Lk 10,16).

Posluš mora biti savjestan, to jest s ljubavlju vršiti točno sve onako kako vam je bilo naređeno, tražeći sva sredstva da što bolje i savršenije, sa što većom koristi i uspjehom ispunite naredbu.

Slušajte radosno, kćeri moje. Samo za ljubav Kristovu, koji je vaša jedina ljubav, došle ste u njegovu svetu kuću zato da budete uvijek vjerne zaručnice i ropkinje ljubavi. Pazite da vam zaručnice svijeta ne bi mogle predbaciti: »Kakve ste vi zaručnice posvećene samom Bogu, a vršite tako površno, tako bez ljubavi svoje dužnosti u kući svoga Gospodara i Zaručnika?!« One su mnogo ustrajnije i vjernije u obavljanju svojih dužnosti u kući svoga zemaljskoga gospodara i zaručnika, gdje se dan i noć žrtvuju bez tolikih duhovnih utjeha koje vi imate.

Ljubljene moje kćeri, budite radosni anđeli, radosne zaručnice i ropkinje ljubavi u kući svoga miljenika, svoga Gospodara i Zaručnika koji vas uvijek promatra, sve vidi i sve zna. Da, kćeri moje, on nas vidi i promatra. Ništa nije skriveno nje-

govu pogledu. Pred njim se ne možemo opravdati, pred njim istina blista u potpunoj jasnoći. Sestre mile, vi koje me slušate i vi koje ćete čitati ove riječi, za ljubav Isusovu vas molim, budite ogledalo i uzor poslušnosti ostalim, osobito mlađim sestrama, gledajući volju Božju u svakoj zapovijedi svojih starješinâ.

Ispravljajte ozbiljnim pogledom prekršiteljice koje ne vrše spremno i radosno naređenja, a zatim ih poučite ljubaznim, ali ozbiljnim riječima: »Znate li, drage sestre, tko je najveći u kući Božjoj? – Onaj koji pokorno i savjesno sluša, onaj koji potiče i oduševljava druge koji uistinu slušaju, ali sporo izvršavaju.« Da, kćeri moje, ona koja tako druge ispravlja, najveća je u kući Božjoj. Ona je anđeo, svetica u redovničkoj kući, o njoj će se pisati i bilježiti sve pa i o najsitnijoj stvari koju obavlja, a svaka njezina riječ i svako njezino djelo čuvat će se kao riječi i djela svetaca. Naprotiv, s prekršiteljicama posluha postupit će se i ovdje i u svijetu bez samilosti.

Sestre i mile moje kćeri, one koje ne shvaćaju posluh, neka dignu križ koji nose na prsima i neka ga predadu nadstojnici, jer križ znači: poslušnost i podložnost. Nadstojnica će tada izvijestiti vrhovnu glavaricu da dotične sestre nisu razumjele križ.

Zato, ako se nađe koja slaba u ovoj kreposti, neka se popravi i neka joj pad služi za poniženje i pokoru, a zatim za njezino posvećenje. Sam Krist je rekao da je veće veselje na nebu zbog jednoga grešnika koji se obrati, nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokora (usp. Lk 15,10).

U Isusu Kristu sve vas blagoslivlje vaša prva duhovna Majka!

Pouka Majke Marije Propetoga na kapitulu u Caserosu, 25. srpnja 1941.

Odgoj u svetoj poslušnosti

»Tko vas sluša, mene sluša; tko vas prezire, mene prezire« (Lk 10,16). Tko pred Bogom nema straha, taj ga nema ni pred starješinama.

Sestre drage, vidim da osobe koje nisu dobile pravi kršćanski odgoj u svojoj kući, o opsluživanju posluha prema ocu i majci, da ga i u redovničkom životu veoma teško vrše. Zapamtite, kćeri predrage, one koje nisu u poslušnosti odgojene, naškodit će svojim zlim primjerom drugim sestrama i djeci, a mogu i Družbu upropastiti.

Svemogući Bog je odredio da pod nebeskim svodom svatko mora slušati, čak je slušao i Sin Božji i njegova Presveta Majka. Sav svijet sluša, i sva se priroda pokorava Stvoriteljevu zakonu. Zar je moguće da samo redovnica ne sluša, ona koja se je zavjetima na to obvezala?

I zato, kćeri predrage, shvatite dobro da moramo slušati – bilo nam lako, bilo nam teško – i nikada se ne usprotiviti Bogu u svojim starješinama. Nigdje se u svijetu ne može činiti ono što se hoće, već onako kako je određeno. Tko sluša, taj je uvijek mirniji u svojoj duši od onoga koji ne sluša, sretan je i spokojan i još k tome Bog ga obilno nagrađuje. Molim Duha Svetoga da vas odgoji u savršenoj poslušnosti, kao što je odgojio i svoje apostole i obratio ih u svete ljude.

Vi znate, kćeri predrage, da je neodgojena i ohola osoba neposlušna, nitko s njom nije zadovoljan, a ni ona sama sa sobom, pa se na svakoga tuži – konačno je se mora poslati iz Družbe. Pazite, dakle, da one ko-

je su vam povjerene odgojite u svetoj poslušnosti, da se lako pokoravaju, tako da se s njima može upravljati po volji Božjoj. Sestre mile, tko je odgojen ne može ni zamisliti neposluh, niti sebi prisposodobiti kako se to može ne slušati. Odgojite se, drage sestre, u savršenu posluhu dok još imate vremena i bit ćete sretni i zadovoljne, jer duša koja ne sluša nije ni mirna ni sretna.

A onaj koji je odgojen, neće biti samo zadovoljan što je izvršio posluh, nego će nastojati da izvrši i želje starješina, kako kažu naše svete ustanove: »Savršenost posluha iziskuje da se iz ljubavi prema Bogu i želje poglavara izvršavaju« (*Konstitucije*, br. 130).

Gledajte svoga ljubljenog zaručnika na križu u strašnim mukama. On je svršio svoj život u poslušnosti. »Bio je poslušan do smrti, smrti na križu« (Fil 2,8). Da, sestre mile, on koji je stvorio nebo i zemlju bio je poslušan. Stoga odlučite čvrsto da ćete biti uvijek poslušne i recite mu: »Isuse moj, hoću da vršim onako kako ti zapovijedaš, hoću da ti budem vjerna po svetoj poslušnosti.«

Nemojte se nikada u svom životu opravdavati, već sve ono što vam se preporučuje izvršite točno, a ako ne možete, pođite k nadstojnici i o tome je obavijestite da se ne bi dogodila koja nesreća ili se zbog vas omelo nešto, što se moralo u određeno vrijeme izvršiti. Budite, kćeri moje, sveti primjer drugima u poslušnosti, slušajte slijepo i počivat ćete spokojno i sretno u Gospodinu svome već na ovom svijetu, a nada sve ćete biti sretni i blaženi u vječnosti.

U Isusu, poslušnom do smrti i to smrti na križu, ljubi vas i blagoslivlje vaša duhovna Majka!

Pouka Majke Marije Propetoga, 22. ožujka 1947.

O poslušnosti

Kćeri moje, slušajte riječ Božju! Svakog jutra u kapeli čujte ono što od vas traži Bog koji je vaš Kralj i Gospodin, a Duh Sveti vas to poučava. Kako je lijepo vidjeti djevicu koja se diže ujutro rano, uzdiže svoju dušu Bogu sa svetim željama i čvrstim odlukama, ide zatim u kapelu da se prostre pred Svetotajstvom, da se pokloni svom Gospodinu i da mu kaže: »Govori, Gospodine, tvoja službenica te sluša.« A on kaže: »Više vas neću zvati svojim slugama, nego prijateljima, a vas svojim zaručnicama.«

Zaručnica koja ljubi pazi da ne izgubi ni jednu njegovu riječ dok joj on govori u razmatranju, jer hoće da njegove riječi provede u djelo. Ona ga sluša u tišini svetišta i tako tu njezina duša ulazi u slatki razgovor s Bogom. U tom momentu molite Boga, kćeri moje, da vam pomogne da dobro izvršite njegovu volju i on će vam dati svoju ljubav, a ljubav se dokazuje u izvršavanju volje Ljubljenoga: takav mora biti život službenice i zaručnice Gospodinove. Odmah ujutro odlučite da ćete slušati zapovijedi koje vam on saopćava preko starješina, preko jedne ili druge sestre, i da ćete ih dobro izvršiti. A vi budite vesele u izvršavanju volje Božje, kako kaže psalmist: Ljubim zapovijedi tvoje, one su moja radost (usp. Ps 119,127.143). Međutim, duša koja ne ljubi Boga, vesela je samo kad vrši svoju volju, kad čini ono što ona hoće i kako ona hoće.

Znam da ste sve koje ste ovdje spremne kazati Isusu da ga ljubite i da je vaša jedina želja da mu ugodite i da ga služite vršeci njegovu svetu volju. Onda

dobro, kćeri moje, neka vas Presveto Trojstvo blagoslovi i ojača vaš duh da zao duh ne uništi vaše dobre odluke. Ako tako budete išle naprijed, naći ćete se na svetom putu i bit ćete svete. Mnogo puta ne znamo jesmo li u milosti Božjoj ili nismo. Ali, ako ste poslušne, vaša se duša u posluhu pročišćava i posvećuje i, ako u trenutku vršenja poslušnosti umrete, vi ćete se spasiti, jer je posluh mučeništvo, a mučeništvo za ljubav Kristovu pročišćava i posvećuje. Isus je pošao u smrt na križ, ne samo iz ljubavi prema nama, nego i zbog posluha svome Ocu. Zato ga je Otac uzvisio nad nebom i zemljom. I mi smo došle u samostan da izvršimo Očevu volju. Vidimo da neki veliki ljudi svete Crkve ostavljaju sve, odriču se svega i svojih visokih zaduženja da se zatvore u samostan i tu vrše ugodnu i slatku poslušnost, jer poslušna osoba trpi mučeništvo koje joj ne pribavlja taštu slavu, budući da to mučeništvo nitko ne vidi i ne pozna ga, a time se povećavaju njezine zasluge. Učvrstite se, dakle, u svojim svetim odlukama da ćete slušati i ono što obećate ujutro, provedite tijekom dana u djelo.

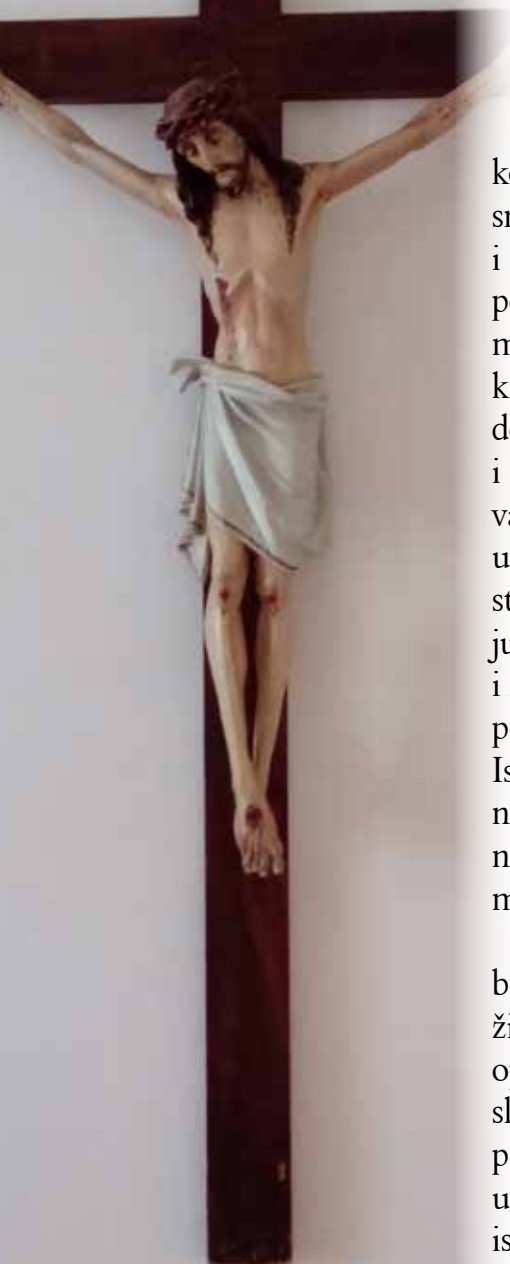
Sveta Crkva je odredila svetost kao savršeno izvršavanje volje Božje, radost u izvršavanju volje Božje i slušanje spremno, brzo i radosno. I ako vas više puta posluh košta i boli, on će vam dati snagu i moći ćete ići naprijed, napredujući svaki dan sve više i više. Toliko puta ste uspjele učiniti nešto dobro, a ipak vam vaše starješine nisu pokazale svoje zadovoljstvo – zato da vas ne učine taštima. Budite međutim mirne, jer Bog zna i vidi sve i dopušta da vaše starješine slabo ocijene vaše djelo, samo da vas ponizi. Ne gubite zbog toga svoj mir, nego recite kako nas uči Isus u Evanđelju: »Sluge smo beskorisne« (Lk 17,10).

Blagoslivlja vas sve vaša duhovna majka.

*Pouka Majke Marije Propetoga,
21. listopada 1948.*

*O poslušnosti
slijedeći propetog Isusa*

U ovom času gledajte sliku propetog Isusa Krista koji je ostao poslušan do smrti, smrti na križu. Užasna smrt koja je bila kao obeščašćenje Božjega imena i njegove časti, ali se je Isus i tomu podložio – ta je poslušnost veća nego sva čast i slava. Mi svuda nosimo na sebi kao dio našega redovničkoga odijela i sveti križ, jer želimo da slijedimo Krista koji je bio poslušan do same smrti. Znak je to da se odričemo svoje volje i svojih želja te činimo ono što nam drugi kao poglavar naređuje. Moramo se pokoravati gledajući uvijek u poslušnosti volju Božju, bez prosuđivanja, bez postavljanja ikakvog svog mišljenja, jer bi u tom slučaju značilo da hoćemo učiti Boga. To nije poslušnost i za takvu dušu sve je izgubljeno dok se ne popravi, a popravkom ona pokazuje da hoće vršiti volju Božju. Isus, kao mudrost Očeva, znao je što je najbolje, ali nije otvorio svoja usta da bilo što kaže, nego se podčinio od srca vlastima kao Božjim predstavnicima: »Ne moja volja, nego tvoja neka bude« (Lk 22,42).

I Isus je ostao miran u davanju, u prepuštanju sebe, u pogrđama, u mučenjima. Nije se nimalo tužio, samo je molio oprostjenje za svoje krvnike: »Oče, oprosti im, ne znaju što čine!« (Lk 23,34). Onaj koji sluša ne uznemiruje se zbog trpljenjâ koja mu donosi poslušnost, jer on u tome ne vidi ljudsko djelo, nego u svemu ruku Božju. To nije teško, treba samo imati ispravan sud. Ne smatrajte se nikada mučenicima kad vas stignu mala trpljenja, jer time gubite zasluge za

poslušnost, zaslugu za žrtvu. Moramo ispitati uzrok naših suza, jer one ne dolaze uvijek od Boga, nego proizlaze iz našega samoljublja. Mi nismo više djeca, moramo biti jake u izvršavanju volje Božje.

Pa i kad bi nam se činilo da sve ide slabo, čineći ono što nam naređuje sveta poslušnost, ne smijemo se uznemiravati nego svladati svoju narav koja hoće da se suprotstavi. Zato, kćeri moje, gledajmo križ da naučimo izvršavati svetu volju Božju kao Isus i da ostanemo zadovoljne i onda kad nam sve krene naopako. Slavimo Boga prikazujući mu svoja trpljenja, svoje protivnosti, pa ako ga i molimo: »Ako je moguće, neka me mimoiđe ova čaša« (Mt 26, 39), podložimo se rado njegovoj svetoj volji. Tako, kćeri moje, svaki dan ćete prinijeti jednu žrtvu vrlo ugodnu Bogu, kao hostiju koja je malena na izgled, ali koja sadrži u sebi dragocjenu žrtvu ljubavi i požrtvovnosti. Počnimo ovako vršiti svetu poslušnost, ugleđajući se u propetoga Krista i bit ćemo sretni.

Pouka Majke Marije Propetoga u Kući matici, 10. siječnja 1932.

*O svetoj poslušnosti**

Danas ćemo promatrati svetu poslušnost i njezin božanski uzor. Poslušnost mora biti potpuno izvršena onako kako je naređeno. Jedno je učiniti po svojoj volji, a drugo je učiniti kako je starješina naredila. Ima osoba koje misle da se može po svojoj volji izvršiti. U Svetom pismu Gospodin je Šaulu naredio da sve ovce uništi, a on je neke ostavio i Gospodin ga je zato odbacio i uzeo mu kraljevstvo (usp. 1 Sam 15). Ako ti starješina rekne da zapališ kuću, zapali je. Nema isprike – ili sve ili ništa! Jedino u izvanrednom slučaju, samo ako se ima spasiti nekome život i nešto slično! Zato ostavimo svoju volju i pamet. Kopaš li zemlju, čini kako ti je naređeno, a ne kako se tebi čini bolje. Ako činiš po svojoj volji, nemoj da i tebi Gospodin rekne kao Šaulu: »Kajem se što sam Šaula postavio za kralja. Okrenuo se od mene i nije izvršio mojih zapovijedi« (1 Sam 15,11). Ako hoćeš da ti je zapovijed zaslužna pred Bogom, mora biti učinjeno točno onako kako ti je rečeno. Ako znaš da se rečeno protivi koristi Družbe, ili bilo čemu, a ti slušaš i činiš kako je rečeno, upravo je to zaslužno pred Bogom. Vidite, Isus s trstikom u ruci, ništa nije pregovarao, ničemu se nije protivio, onako je držao trstiku kako je Pilat naredio, ni svoje božansko odijelo nije tražio da mu vrate (usp. Mt 27,27-39).

* Bl. Marija Propetog Isusa Petković, *Milim sestrama. Pouke 1928.-1935.*, prir. I. Bodrožić, Zagreb, Družba Kćeri Milosrđa, 2023, 132-134.

Vi, drage sestre, neke već jeste, a neke ćete žrtvovati Gospodinu svoju volju, položiti ćete svete vječne zavjete, zaklet ćete se Gospodinu da nećete nikad ništa raditi po svojoj volji. Gledajte sv. Vincenca, kad mu je starješina zabranio činiti čudesu, nije htio spasiti ni onoga što je s krova padao, nego je otišao prije pitati starješinu smije li ga spasiti. Zato ne može se svakomu dopustiti položiti svete zavjete, jer one duše koje ne razumiju svetu poslušnost, one će je kršiti i druge sablažnjavati.

Poslušnost treba biti: brza, slijepa, dragovoljna i potpuna. Pazite neke duše znadu doći pred starješinu i tako je svojim riječima navesti da ispadne onako kako one hoće. Starješina joj dopusti, samo da je odveć ne žalosti. Njoj tada nije grijeh, ali ipak ona je dobila da bude po njezinoj volji. Neka sestra koja je postavljena za kuharicu, dolazi starješini i kaže da ne zna kuhati i da sestre neće biti zadovoljne. To vas ne može opravdati, vi trebate znati, pa i potruditi se pitati drugu sestru koja to zna da vam pokaže kako ćete činiti. Sveta poslušnost nije u redovničkoj zajednici vojnička poslušnost, jer bi ta bila moranje, a mi u osobi starješine slušamo svoga Boga. Zato u svom pripravljanju na redovnički život shvatite dobro što je žrtva svete poslušnosti. Shvatite riječi božanskoga spasitelja: »Uistinu, jaram je moj sladak i breme je moje lako« (Mt 11,30), inače ćete biti mučenice samih sebe. Zataji sebe, dušo, ali ne samo svoje ime, koje si dobila na svetom krštenju, nego sebe, svoje ja, da poslije smrti svako tvoje djelo može zasjati kao sjajna zvijezda.

*Krunoslav Juraković,
župnik Župe bl. Alojzija Stepinca i
ravnatelj Katoličke osnovne škole u Novskoj*

O Abrahamovoj kušnji

»Bog stavi Abrahama na kušnju« (Post 22,1). Abrahamov život, kao i život svakoga čovjeka, obilježen je napastima i kušnjama. S jedne strane, napasti čovjeku dolaze od Zloga i koji ga želi uvesti u grijeh, a Bog ih iz nekoga razloga dopušta. S druge strane, kako se može vidjeti iz Abrahamova primjera, kušnja dolazi od Boga. Zašto je tome tako? U kušnji je čovjek na svojevrsnom ispitu u najmanje dva životna područja: prvo su vjera i povjerenje, a drugo je osobni odgovor na pitanje: Tko je za mene Bog?

Nakon razdoblja kušnje, ako osoba ustraje u vjernosti Bogu te doživi osobno iskustvo Božje prisutnosti, kaže se da je ta osoba prokušana. To znači da su ispitani njezini dubinski temelji smisla o životu. U Abrahamovoj kušnji u kojoj je pozvan žrtvovati sina kao žrtvu paljenicu, anđeo Gospodnji prenosi Božju riječ: »Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskratio ni svoga sina, jedinca svoga« (Post 22,12). Kušnja, dakle, ispituje ljudske granice do onih najtežih pitanja je li čovjek spreman žrtvovati sve i biti sličan Bogu. Abraham je išao iznad ljudskih granica, bio je sličan Bogu jer ni Bog Otac nije uskratio svoga Sina jedinca.

* Propovijed na prvoj večeri trodnevnice u pripravi na spomendan bl. Marije Propetoga u župi sv. Luke u Novskoj, 6. srpnja 2017.

Bl. Marija Propetoga – u kušnjama postojana*

»Prokušanosť vaše vjere rađa postojanošću« (Jak 1,3). Plodove takve postojanosti vidimo u obećanjima koje Bog daje Abrahamu. Prvi plod je blagoslov koji je pobjeda nad prokletstvom. Blagoslovljenog čovjeka, Psalmist je opisao da je »k'o stablo zasađeno, pokraj vóda tekućica, što u svoje vrijeme plod donosi; lišće mu nikad ne vene, sve što radi dobrim urodi« (Ps 1,3). Drugi plod je veliko potomstvo koje je pak pobjeda nad izumiranjem naroda, obiteljske loze i imena. Upravo se ta dva ploda postojanosti u kušnjama na svoj način daju iščitati i u životu Družbe koju je osnovala bl. Marija Propetoga. Navedimo pet njezinih kušnji koje potiču na razmišljanje kako u kušnjama čovjek može ostati postojan.

Kušnje u mladenaštvu

Može se reći da je bl. Marija Propetoga, uz neka propitivanja o svom životu, oduvijek prepoznavala svoj put, ali je zanimljivo da su u njezinu životu često drugi mislili da poznaju njezin put i poslanje bolje i od Boga i od nje same. Takvo znanje imali su i njezina majka, i braća, i sestra, i mnogi drugi govoreći joj da se mora udati. Stoga su je u njezinu mladenaštvu prosili devet prosaca, od kojih je sa sedam lako »prošla«, a s dvojicom malo teže. Već tada se našla u velikim kušnjama, ali je ustrajala jer je osjećala da ne treba biti ničija druga zaručnica, nego li samo Kristova. S druge strane, bez obzira na njezin put, vjerujemo da bi bila izvrsna majka i supruga jer su je na poseban način krasile vrline poput savjesnosti, odgovornosti i urednosti. No, uz sve htjenje i želju prosaca, Bog za nju ima druge planove. Stoga je već u mladenaštvu potrebno propitati i prokušati Marijine granice. Potrebno je, dakle, ispitati ide li preko svojih granica? Marija životom odgovara: »Idem!«

Kušnje i teškoće na počecima osnivanja Družbe

Trpljenje, zatim oskudica i siromaštvo na osobnoj razini, ali i na razini početaka Družbe, upečatljive su kušnje po kojima kao da se željelo ispitati je li nova Družba, ako je zajednica, slična Bogu? O tim kušnjama, blaženica ovako razmišlja:

»Gospodin je dopustio da u početku trpimo i osjetimo nestašicu i siromaštvo, vjerojatno zato da nas odcijepi i uzdigne iznad svega zemaljskoga, da budemo bogate duhom ljubavi i poniznosti, odricanja, žrtve i pouzdanja u Boga jer je htio da to bude duh Družbe i njezino obilježje kroz vjekove, da on može naći milinu svoje

ljubavi u njoj. Tako, prolazeći kroz oskudicu i siromaštvo, Družba je odmah u svom početku napredovala i učvršćivala se u pravom Duhu Božjem.«¹

Navedeno »rođenje« Družbe podsjeća na Spasiteljevo rođenje u Betlehemu. Drugim riječima, počeci Družbe, uistinu, dijele sličnost sudbine Kristova rođenja te, na svoj način, i cijeloga njegova života. Stoga se Kristova riječ: »Ako su mene progonili, i vas će« očituje, također, u nekim osobitim okolnostima koje je Družba prolazila.

Biti proganjen poradi vjere u Krista, kušnja je koja je osobita za mučenike. Od prvih trenutaka, križ je bio vidljivi znak od kojega Družba nije bježala. U svojim počecima Družba je bila svojevrsno mučenička...

Kušnje po kapelanu u Blatu

Postoje životne okolnosti u kojima Bog ljudsku slabost nekoga u Crkvi iskoristi za nečiju duhovnu izgradnju. U župi u Blatu pastoralno je djelovao neki kapelan koji je, u jednu ruku, poštivao Mariju Propetoga, ali je u glavi stvarao neke druge planove za nju te je svrstavao u svoje okvire. »Neka radi u svijetu kao svjetovna žena« – glasila je njegova želja. Međutim, Bog želi drukčije! Kapelan očito nije prepoznavao tu volju Božju, pa je poslao po svim biskupijama i vlastima pismo s klevetom o Družbi i njezinoj utemeljiteljici.

Podlo oružje zla jezika, klevete, oduvijek je bilo sredstvo za urušavanje plana oklevetane osobe, plana koji se ne slaže s okvirima klevetnika. Sučeljavanje s klevetom je u istom trenut-

¹ Marija Propetog Isusa Petković, *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni zapisi*, prir. Mladen Parlov, Split, Verbum, ⁵2020, 164.

ku i napast i kušnja. O sličnim stanjima u Crkvi, papa Franjo ovako piše: »Ogovaranje šteti duhu crkvenog jedinstva. Sveti je Augustin tu pojavu ovako opisao: „Ljudi su bezobzirni suci, ocrnjivači, šaputala, mrmrljala, pokušavaju otkriti što ne vide, čak nabaciti ono što se ne pomišlja“ (Govor 47). (...) Loše govoriti o drugome zlo je za čitavu Crkvu.«²

U ovakvim situacijama, čovjek se pita: Zašto si, Bože, ovo dopustio? Zašto su Marija Propetoga i njezina Družba morale i ovo propatiti? Zar nisu bile dovoljne kušnje nestašice i siromaštva, gladi i neimaštine? Međutim, ne treba zaboraviti da se kroz kušnje ispituju granice vjere i povjerenja. Marija Propetoga je str-

pljivo prihvaćala svaku nepravdu, imajući nadu u svome Zaručniku Kristu. Stoga piše: »Zato je Svemogući u svojoj premudrosti dopustio to trpljenje da se u boli i poniženju, kao zlato u vatri, prokuša ona i njezina Družba.«³

Prema tome, teško je odgovoriti na pitanja o smislu patnje, o čuvenom pitanju »zašto«. Ipak, takva se pitanja mogu nadići te se čovjek može izdignuti iznad očajničkoga traženja Božjega odgovora. Čvrstom vjerom i abrahamovskim povjerenjem prepoznaje se da su patnje i kušnje utkane u premudri plan Svemogućega.

Kušnje po ljubomornom župniku u Blatu

Nakon kapelana, došao je na red i župnik u Blatu. Ako bi, na neki način, za kapelana vrijedila uzrečica »mladost – ludost«, što reći zbog koje je kušnje krivac župnik? Naime, sestrama Družbe Kćeri Milosrđa u tamošnjoj je župnoj zajednici, između ostaloga, bila povjerena i briga oko poučavanja naroda. Nakon nekog vremena župnika je svladao strah i osjećaj ljubomora zbog sve većeg mnoštva ljudi koje je Družba okupljala oko sebe na poukama i svetim misama u Blatu.

Ondje gdje nastane ljubomora, započela je igra bez granica u kojoj je ljubomorni lik kao slijepac nad vlastitim nerealnim pričama, a likovi koji mu drže leđa kao lešinari koji vrebaju svoj plijen. Stoga je župnik započeo neku svoju »igru bez granica«, pa je, malo po malo, oduzimao sestrama njihova pastoralna zaduženja ne bi li ih tako odvojio od naroda. Na taj je način ometao rad i djelovanje Družbe. Naravno, došli su na svoje i tzv. »lešinari« koji su se ra-

² Papa Franjo, *Poniznost. Put prema Bogu*, Split, Verbum, 2014, 7.

³ Marija Propetog Isusa Petković, *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni zapisi*, prir. Mladen Parlov, Split, Verbum, ⁵2020, 166.

do priklonili župnikovim čvrstim odlukama te zaigrali dodatnu svoju »igru« u kojoj je Majka glavarica bila osuđena na mnoge udarce zlih jezika. »I tako je ona mnogo trpjela te bez osobite pomoći Božje ne bi bila mogla podnijeti sve ružno od jednog i drugog svećenika, od kojih je čekala i trebala pomoć.«⁴ Što reći nakon još jedne velike kušnje? Bl. Marijo Propetoga, ti si bila i ostala do kraja Božja!

Kušnje u sumnjama hoće li Družba opstati

Nakon svih tih križeva koje je morala nositi, razumljivi su strahovi, sumnje i pitanja koje je Marija Propetoga nosila u svom srcu i s kojima se borila u svojim mislima. Može se reći da je blaženica bila »čelična žena«. No, kao i svaki čovjek na ovome svijetu, bila je krhko ljudsko biće koje je imalo svoje sumnje i brojna pitanja.

U današnjem prvom čitanju, čuli smo kako Izak postavlja pitanje ocu Abrahamu: »Oče, gdje je janje za žrtvu paljenicu« (Post 22,7). U Izakovu pitanju uočava se sumnja u ostvarenje žrtve paljenice. Štoviše, prepoznaje se njegov strah zbog određenog nedostatka zbog čega bi obred žrtvovanja mogao pasti u vodu.

Na sličan način Marija Propetoga u molitvi postavlja pitanje: »Bože Oče, što da učinim s Družbom?« Zbog ljudske ranjene naravi, vlastite nesavršenosti i krhkosti, u jednom je trenutku posumnjala da Družba neće opstati. S razlogom se može vjerovati da ju je bilo strah zbog budućnosti Družbe. No, kao što je vjernome i pravednome Abrahamu došla riječ da ne spušta ruku na dječaka jer je Bog provodio rješenje za žrtvu paljenicu, tako je i Marija Propetoga prepoznala Božji glas da ne miče ruke od svoje Družbe te je Božja providnost odvede do po-

moćnoga zagrebačkog biskupa Josipa Langa – čovjeka na glasu svetosti.

Nakon razgovora s Marijom Propetoga i devetodnevne molitve, biskup Lang zaključuje: »Gospodin mi je dao upoznati da je ova Vaša Družba djelo Božje i da nikada više ne posumnjate u opstanak ovog njegova djela. Pa kad bi Vas sve sestre ostavile, i Vas samu prognali, isto nikad ne smijete posumnjati da to nije djelo Božje.«⁵ Marija Propetoga je »otada bila još više predana u svetu Providnost koja vodi Družbu i imala je još veći oslonac i pouzdanje u pomoć svoga Gospodina u svim poteškoćama i kušnjama.«⁶

Bl. Marijo Propetoga, zagovaraj nas u svim poteškoćama, križevima i kušnjama života da poput tebe u Bogu nađemo siguran oslonac i pouzdanje. Amen.

⁵ Isto, 169.

⁶ Isto.

⁴ Isto, 167.

s. M. Serafina Franulović

Žrtvi za bližnjega

Spomen na s. M. Dolores od Sedam žalosti Majke Božje – Tereza Olivari

(19. rujna 1890. u Tijesnom kod Šibenika – 11. siječnja 1938.
u Ugljanu, o. Ugljan)

Jedan uvaženi pisac kaže da i sveti ljudi, jaki i odvažni, imaju časova kad bi htjeli svoju glavu položiti u tuđe ruke i plakati. Ne pruži li im se ta prigoda postanu tvrdi i odbojni. Izgube vjeru u čovjeka.

Ti si, moja draga s. Dolores, bila biće koje je upravo zadnjih godina svoga života trebalo tople ruke i samilosno srce, ali Božjim dopuštanjem bilo ti je uskraćeno u času kad si trebala. Isus se nije zbunio. On je htio da radi njega svoju snagu, ljubav, rad i svu sebe dadneš našoj zajednici. I dala si u punoj mjeri, uz cijenu koju

je on želio – cijenu suza i žrtve. Ti si njegovim diktatom priključak svoje duše ukopčala u skup zajednice kojoj si njemu za ljubav pružila svoje ruke da te priveže uz sebe, do groba. Tražila si način života koji bi te smirio i ucijepio ti sokove da tvoj život uzraste i postane plodonosan – i postao je!

Poznato mi je da si imala mogućnost udobno i upravo gospodski živjeti u bogataškoj trgovačkoj kući obitelji Inchiostri u Šibeniku kamo te je poslalo siromaštvo tvoje rođene kuće. Kao kršćanski dobro odgojenoj djevojci bogata

ti je obitelji brzo ukazala povjerenje kao vlastitoj kćeri. Pružena ti je bila mogućnost da razvijaš čestit i pobožan život pod vodstvom iskusna ispovjednika. U tako dobroj atmosferi oteglo se vrijeme i dulje nego je bilo u tvome planu i nije ti se bilo lako otrgnuti iz ugodne sredine koja ti je pružala roditeljsku pažnju što si je stekla svojim uzornim vladanjem radi čega te je cijeli Šibenik poznao i cijeno.

Tvoj žilav vitak stas bura je siromaštva u roditeljskoj kući učinila otpornim kao i primorsku maslinu koja rađa korisne plodove usprkos ožiljaka i rana na svojoj kori. Ti si joj prava dika, jer si i ti čekala da ti se odgrne zemlja s udobnog života i da zaputiš žile prema putovima neprolazne vječnosti do koje se dolazi cestom žrtava za postignuće vječnih dobara koja ne propadaju jer su postavljena u Božje silose.

U potrazi za siromaštvom

Kao trećoredicu osvojio te je Poverello. I ako dobro hranjena i obučena, slobodna u pohađanju crkve i vršenju vjerskih dužnosti ipak se tvoj duh nije usalio u takvom načinu života. Već kao

zrela, izabrala si život molitve poduprte pokorom i začinjjen mirisom čistoće. Tražila si siromašnu družbu i dobro promišljeno izabrala si i nisi se u izboru prevarila jer si zagrizla u tvrd kruh Družbe Kćeri Milosrđa koja je, osobito u ono vrijeme, nosila rekord u siromaštvu. Istina, došla si prožeta franjevačkim duhom i veselo si pokazivala da je to tvoja baština u koju nisi dala dirati, jer si je zagrlila iz ljubavi prema Isusu koji je bio domaćin u stanu tvoga srca. Tvoja ljubav i praksa u siromaštvu upravo se sjala i svijetlila je svima nama, jer nisi ni jednu iskru svjetla čuvala samo za sebe nego smo se okoristile i mi koje smo pratile kako tvoja duhovna izgradnja napreduje u pravcu vršenja siromaštva. Tu si bila zaista prava pionirka. Vozila si odlično po dubinama siromašne prehrane, ali ti je najtvrdi greben bio kukuruzna kaša vrlo mršavo začinjena uljem i octom, koju ti ni mačka nije primila kad si joj je klečeći u blagovaonici ponudila, ali joj nisi ostala dužna, nego si joj svu glavu »okrunila« kašom, a nas bacila tom gestom u smijeh kao i samu časnu Majku koja te je kaznila da klečeći jedeš nevoljenu kašu koja je klizila niz grlo sporo k'o bosanski vlak niz Ivan planinu.

Tako utvrđena u mrtvenju dobila si odmah po zavjetovanju prvu stanicu – bolničarka u bolnici Veles u Makedoniji. Tamo si imala dostatno mogućnosti da vidiš što je siromaštvo i da ga bolje uzljubiš. Kako je na tebe djelovalo kad si vidjela onu sirotinju koja se nije znala snaći na krevetu nego si ih nalazila na podu, a ti sva u strahu mislila bi da su tvojom nepažnjom pali, zbog čega si ih milovala i žalila, nježno ih pridižući na krevet poput majke toplim srcem sućuti. To je tako teklo dok ti bolesnici nisu otkrili uzrok zašto ih nalaziš na podu. Onda si im znala dati upute kad si naučila makedonsko-bugarski i slušali su te kao mala djeca, a voljeli k'o majku. Nije lako zaboraviti kad su ti govorili, sad jedan sad drugi: »Sestra ta mi se šeta«, a ti

bi dobroćudno rekla: pa šetaj po sebi, a onda je bila graja od drugih kad bi dotični čučnuo i pravio nuždu. Tad si vidjela što je »šetnja« i bilo ti je dosta. Brzo si naučila pojam njihove »šetnje«, ali je tvoja prisutnost trebala i u zahodu dok se nisu naučili koristiti ga.

Red, čistoća, redovna hrana i pažnja toliko je na njih djelovala da ih je bilo teško otpremiti iz bolnice. Trebala je posebna taktika i nikome se nije od domaćih žurilo ići kući. A kad su mnogi vidjeli prvi put toplomjer i njegovu funkciju osjećali su se ponosni kao da su otkrili novi svijet.

Požrtvovnost sestara ih je osvajala i cijenili su ih kao nešto što ne hoda svuda po zemlji. Zvali su ih i sami muslimani bijelim anđelima jer su vidjeli, posebno na s. Dolores, da nose sunce u njihove duše. U njegovim zrakama sjala je ljubav u kojoj si ti, dobra Dolores, zaboravljala sebe i u obilju se darivala njima, potrebnima samaritanske pažnje. Tvoj se spremnik nije praznio nego je bio to puniji što si više iz njega crpila i dijelila. Koliko si se puta zaboravila i sve

svoje snage bacila na kola milosrđa. Sama si pod teretima padala, a druge si barem jednom rukom dizala i tvoje veliko srce bilo je uvijek ispunjeno ljubavlju za patnike i moralo se osjetiti da je u tebi izvor čiji kapacitet ne opada ni onda kad si bez mjere dijelila i sebi tako uskraćivala počinak kad si ga nužno trebala. Tvoje prodorno oko uvijek je padalo baš tamo gdje se je javljala potreba. Kroz tvoje umorne oči sjala je radost i tvoji bijedni bolesnici osjetili bi u tvojoj blizini sreću i osmijehom bi ti vraćali svoju zahvalnost kad ni govoriti nisu mogli. Na brežuljku iznad Vardara ondje si našla svoju ljubav u cvatu – siromaštvo – koje si ljubila i tražila. Ondje ti ga je bilo u obilju i pogađala je tvoje srce bijeda braće ljudi iz svih krajeva zemlje i bez domaćih. Bježali su »trbuhom za kruhom« da grade ceste i pruge daleko od svojih ognjišta iz hrvatske grude. Ti ih, draga sestro, nisi samo bolesne negovala nego i mrtve pokapala, kad svećenika nije bilo, a to je znalo biti vrlo često. Ti si im brisala znoj i zadnju suzu njihova umirućeg lica kao svetinju primala jer su to bila tvoja braća po Bogu i domovinski dio tvoje majke Hrvatske.

Ljubila si siromaštvo, a nadasve siromahe. Oni su bili dio tvoje duše. Osjećali su to oni jer su se osvjedočivali dnevno da si sijač dobrote i milosrđa prema trpećima. Ako se kada pojavila u tvojoj blizini oluja, brzo bi se izgubila čim bi se približavala ti sa svojom ustaljenom vedrinom.

Bila si svima sve

Tvoje dostojanstveno držanje odavalo je da si tijesno bila u neprestanoj vezi s Darovateljem svih dobara, koji nije tebi uskraćivao što si ga molila. Zato si mogla i htjela biti svima sve. I tvoje sestre i tvoji bolesnici imali su svi u tebi majku i bolničarku. I što si ti marljivije krila svoje žrtve, to su ih marljivije otkrivali odrasli,

pa i mala djeca, što im sve ti značiš. U tvojoj je duši trajno plamsala radost ložena veselom vedrinom za svaki pothvat.

A kako si ti koristila kapital vremena da možeš što više koristiti bližnjima? Vjerujem da si stekla velik dobitak jer si sve svoje poslove predredila poslovima vječnosti gdje su dobili pravu cijenu. O da mogu sve iznijeti, sve uliti u duše mladih koje dolaze da se okoriste divnim primjerima koji su na stablu tvoga života trajno cvali i bogate plodove davali.

Kakva šteta što te nisu slikali kad si na Ugljanu, pri samom kraju života, zajašila magarca da možeš pružiti pomoć bolesnicima. Kad su ti noge već otkazivale službu, tvoje se je osjetljivo srce snašlo. Naučila si magare da te dovede k potrebnima. Dok su tvoje oči sjale od vatre koja je uništavala tvoja pluća, ti si zaboravljala na sebe da obrišeš suze trpećima i ublažiš njihove patnje. Tvoje vrijeme je bilo dobro iskorišteno jer ti je iskustvo života bila trajna terapija kod primjene za živote bližnjih.

Tvoja cvatuća vjera

Da nisi posjedovala onako veliku dozu vjere, ne bi ti bila izabrala život u najsiromašnijoj družbi što ih je naša hrvatska domovina u ono vrijeme imala. Ti i s. Jelisava viteški ste upravile svoje korake u zagrljaj Franjine siromaštine koju je držao svojom zaručnicom, a takvi izbori ne mogu imati vrijednost bez jake vjere. Razumjela si glas zaručnikov kao bl. Ozana Kotorška. Ona je napustila bogatašku kuću da služi svome Bogu zadojena vjerom u siromaštvu. Ni ti, moja Dolores, nisi bila manje jaka od nje. Kad je Zaručnik zatražio tvoju ruku, pružila si mu obje, prinoseći s njima svoje srce ispunjeno žarkom vjerom koja te je podizala da ćeš sigurno naći u Družbi Kćeri Milosrđa mogućnost

da se na krilima evanđeoskoga siromaštva podigneš k Ocu koji čeka svoju ljubljenu službenicu. Zaboravom sebe dala si svoje snage, svoj odmor, svu sebe za Boga u služenju bližnjega.

Vjera je bila tvoj most koji te je vodio k Ocu, a on ti je vraćao svojom pažnjom. Punio je srce svoje Dolores sve toplijom željom da se brzo istroši i da bogata zaslugama dođe u Očev zagrljaj. Pratio je jaku struju tvoje vjere i držao te da napetost ne prekine naglo životne snage, nego da kao prava voštanica izgaraš i svijetliš plamenom koji grije i oživljuje zamrlo. Kolike su duše oživjele i ustale, ne samo od tjelesnih bolesti nego i duševnih, jer si svojim bolesnicima njegovala i dušu i tijelo. U kolikima je iznova oživjela vjera kad su vidjeli i osjetili kamo tebe tvoja vjera vodi. Kuda si se kretala, plodovi su bili vidljivi.

Poznato mi je da ni vrijeme dulje od 25 godina nije izbrisalo spomen, ni u Makedoniji ni u Ugljanu, na svoju dobru bolničarku s. Dolores. Darivala si se u punoj mjeri, pa vjerujem da ti je Gospodin i vratio punu i natresenu mjeru dobara u raju.

Nagrizena tuberkulozom već u Velesu, nosila si nekoliko godina tu razornu bombu u svom organizmu dok te nije srušila na Ugljanu gdje si srećom našla tople dlanove plemenite nadstojnice s. Fides u koje si znala istočiti suze da ih ona prinese Ocu na dar umjesto tebe jer si se bojala da iz tvojih dršćućih ruku koja ne bi ispala na zemlju koja ih nije vrijedna jer si ih sve bila posvetila njemu. Tada nije bilo lijeka toj teškoj bolesti ni njezina usporavanja, nego brz let na krilima mučenja, ali je tvoje srce bilo ispunjeno vjerom da će te Otac primiti kao vjernu kćer u vječni zagrljaj.

Sestro Dolores! Vjerujem da si ures u skupini naše kolonije u zemlji vječne radosti. Ujedno izjavljujem da nisam nikad zapazila na s. Dolores jače pogreške jer je junački držala uzde svoje kolerične naravi. U tome je bila njezina veličina.

s. M. Emila Barbarić,
promicateljica kauze
bl. Marije Propetoga

S blaženicom u pohodu župi sv. Luke u Josipovcu

Na prvu korizmenu nedjelju, 18. veljače 2024., tri sestre Družbe Kćeri Milosrđa posjetile su župu sv. Luke u Josipovcu gdje su ih vjernici radosno primili sa svojim župnikom Marijom Žigmanom. Dolazak redovnica župljanima je bilo lijepo sjećanje na Školske sestre franjevke koje su od 1998. godine sve donedavno, više od dva desetljeća, djelovale u župnom pastoralu i apostolatu djece i mladih. Koliko god da su župljani zahvalni za dosadašnje djelovanje sestara, još više priželjkuju njihov povratak u svoju sredinu, jer su jako svjesni toga koliko su dobra redovnice učinile za njihovu mladu župu koja se polako razvija. Stoga ne samo istinski priželjkuju da im se redovnice vrate, nego za to mole i Boga, jer svjedoče da su upravo redovnice, uz svećenike, davale dušu njihovoj župi.

U takvom ozračju želje za redovničkom prisutnosti u župi, bilo je lako govoriti o bl. Mari-

ji Propetoga, utemeljiteljici Družbe Kćeri Milosrđa koju je sv. Ivan Pavao II. u Dubrovniku 6. lipnja 2003. proglasio blaženom. Kao promicateljica kauze za njezino proglašenje svetom, s. M. Emila Barbarić govorila je i o blaženici i o njezinoj družbi, o suvremenom djelovanju na više kontinenata, a svugdje u svjedočenju Božje ljubavi i njegova milosrđa za čovjeka u potrebi, bio on dijete, odrasla osoba ili starac. A kao koordinatorica objavljivanja blaženičine pisane baštine mogla je uputiti na više izdanja u kojima se zainteresirani mogu bolje upoznati s bl. Marijom Propetoga, s njezinim djelovanjem i pouzdanjem u Providnost, a posebice s njezinim živim i predanim prijateljevanjem s Isusom Kristom, s njezinom Propetom ljubavi. Veliki dio tih izdanja kao i drugih prigodnih predmeta u vezi s blaženicom moglo se nabaviti poslije misnoga slavlja, a u tomu su pripomogle provincijalna savjetnica s. M. Irena Bajan i mjesna predstojnica zajednice u Valpovu s. M. Juliana Beretić.

Kao blaženičine duhovne kćeri omogućile smo vjernicima na kraju euharistijskoga slavlja i čašćenje blaženičnih moći koje smo za tu pri-

godu donijele. Vjernici su u takvoj blaženičinoj prisutnosti mogli iznijeti svoje molitve za njezin zagovor, u vlastitim potrebama i potrebama župe. A župnik se u mnogim projektima skrbi za sve svoje župljane, osobito za djecu i mlade, kao i za njihove obitelji, starije i bolesne. Kao brižan pastir svoga stada nudi im razne vjerske sadržaje da zdravo rastu i duhovno se uzdižu.

Kao Kćeri Milosrđa zahvalne smo Bogu za ovo lijepo iskustvo i svjedočanstvo župljana o važnosti redovničke prisutnosti među njima. I mi priželjkujemo novi susret s njima i molimo na nakane župnika i vjernika ove župe da ih Bog usliši u želji da im se redovnice vrate u župu.

Mariji Propetog Isusa Petković

Majko, tvoju gledam sliku, u ruci držiš križ.
Koliko božanske snage,
ljubavi, vjere i nade u životu dao ti je on.

Gledam te kao svetiju dragu;
iz tvog oka upijam snagu
O draga Majčina slika za me,
Zlatni trače u danima tame.

Koliko miline i sreće u tvom pogledu;
koliko ljubavi u tvom majčinom srcu,
Ono je prestalo pred više godina kucati,
A nastavilo u vječnosti živjeti.

Ti si nas, Majko, sve u srcu nosila;
na svaku mislila – sve blagoslivljala.
Ostavila si nam riječi svoje, »svetu baštinu«
Zato ti, Majko, hvala na svemu.

Majko, gledam ti sliku i molim se tebi
Duša mi ćuti utjehu i mir.
Ti bodriš i tješiš – o mirisni cvijete,
Svoje duhovno dijete, o Majko, hvala za sve.

s. M. Hosana Bezjak
Lipanj, 1983.

Molitva bl. Mariji Propetoga

Vječni Oče,
u svom neizmjernom milosrđu
htio si da Krist za nas
trpi sramotu križa da nas
njegovom sinovskom poslušnošću
oslobodiš od vlasti Zloga.
Udijeli nam da iskusimo žarku ljubav
prema Kristu i Crkvi
koja je obilježila život i djela
bl. Marije Propetog Isusa.
Dopusti nam
da se radujemo plodovima milosti,
koje izviru iz drveta
Spasiteljeva slavnoga križa,
da mognemo zajedno sudjelovati
u tvojoj vječnoj slavi.
Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Molimo javite o
dobivenim uslišanijima
po zagovoru
bl. Marije Propetoga:

Družba Kćeri Milosrđa
TSR sv. Franje

Ive Mallina 4
HR-10000 Zagreb

e-mail:
provincija@kcerimilosrdja.hr

www.marijapropetog.hr

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje
Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Juliana Beretić

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

s. M. Emila Barbarić, s. M. Vlatka Bratinščak,
s. M. Jasna Crnković, s. M. Jasminka Gašparović,
s. M. Janja Jurman, Katica Knezović,
s. M. Jelena Krilić, s. M. Fatima Kršlović,
s. M. Silvana Milan, s. M. Neliya Pavlović,
Teo Šeparović, s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu, sudionici događanja i privatne.

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, HR-20340 Ploče-Stablina;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: provincija@kcerimilosrdja.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisak:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

<http://marijapropetog.hr/tebi-majko/>

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 6,00 Eura • BiH 12 KM • ostale europske zemlje 12 EUR • zrakoplovne pošiljke 25 USD ili protivvrijednost u eurima

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

Kunski i devizni račun:

HR26 23900011100341407

BIC code: HPBZHR2X

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje,
Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb,
s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrda
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 79., br. 5, HR-20271 Blato
tel. 020 852 800; faks 020 852 806
e-mail: kmilosrdja.blato@gmail.com

www.marijapropetog.hr

»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25,36).

Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«

bl. Marija Propetoga

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
i nadalje pomaže u školovanju srednjoškolaca
i studenata, djece iz siromašnijih obitelji, a
potrebe su iz dana u dan sve veće. Svjesni
smo toga da nitko od njih ne bi smio biti
uskraćen u školovanju koje im otvara vrata
za osamostaljenje i pomaganje mlađoj braći i
sestrama, kao i u uzdržavanju obitelji.**

**Svjesni smo i toga da nikome u ova bremenita
vremena nije lako, ali ipak s pouzdanjem
kucamo na vaša vrata sa zamolbom da ne
zaboravimo našu braću i sestre u potrebi,
posebice djecu koja se bez školovanja ne mogu
nadati boljoj budućnosti – tu im nadu ne
smijemo ugasiti.**

**Imajmo hrabrosti od onoga malo odvojiti za one
koji nemaju ni toliko. Bog vas blagoslovio!**

Kunski i devizni račun:

IBAN: HR6824080021100022172

SWIFT/BIC: PAZGHR2X

Partner banka d.d. Zagreb

HR-10000 Zagreb, Vončinina 2

Zaklada »Blažena Marija Petković«

Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb

e-mail: zaklada.bmp@kcerimilosrdja.hr

Naslovnica: Tijekom proslave 800. obljetnice osnutka Franjevačkoga reda 2009. godine franjevačkim je samostanima i crkvama hodočastio Križ sv. Damjana pa je tako pohodio i blaženičino svetište i Kuću maticu u samostanu Družbe Kćeri Milosrda u Blatu.

O posluhu

Uvijek, drage sestre, slijedimo glas svetoga posluha. Kamo god budemo pošle u ime svete poslušnosti, neće nam se ništa loše dogoditi. Kroz sve klance proći ćemo sretno. A ako siđemo s puta posluha i radimo po svojoj uviđavnosti, lako nas može zateći nevolja.

bl. Marija Propetoga,
Kuća matica, 28. travnja 1930.

